

sterebe til den danske Armee, ligesaafuldt som der i sin Tid blev udredet Erstatning for de Kjørseler, der bleve hvede til de fjendtlige Armeer, og jeg, som hører hjemme i en Egn, der har faaet en ikke ubetydelig Erstatning udbetalt for Kjørseler, hvede til de fjendtlige Armeer, skal være den Sidste til at fornægte dette Vilighedshensyn. Jeg maa isørrigt dele den Bestragning, der er fremkommen fra adskillige Sider, at disse Udgifter ikke burde lægges ubelukkende paa Hartkornet; jeg troer, at de, ligesaa vel som den Krigsfladeserstatning, der blev voteret ved Loven af 17de November 1865, burde udredes af Staten. Det er jo noget Nyt med denne Inddeling i Reiseægter og Kjøreægter. Imidlertid troer jeg dog, at denne Inddeling har Noget for sig; thi der er dog ganske vist bethdelig Forskjel paa en Vgt, hvor man er sikker paa, at komme hjem samme Aften, og faae Hestene paa egen Stald, og saa en Kjøreægt, der undertiden kan fjerne Befordringen fra Hjemmet i lang Tid, endogsaa i 14 Dage a 3 Uger. Med Hensyn til den Godtgjørelse, der i det Hele taget er opført for disse Reiseægter, maa jeg dele den Anstuelse, der er udtalt af det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), at den dog ganske vist er temmelig lille. Jeg troer, at man ialtfald maatte — hvis man ikke aldeles vil stille dem lige med Kjøreægter, hvad maastee ikke er rigtigt — bestemme en saadan Godtgjørelse til 8 a 9 Mk. om Dagen. Man vilde derved omtrent opnaae, at disse Krigskjørseler blive erstattede paa samme Maade, som Krigskjørseler til de fjendtlige Armeer. Loven af 17de November 1865 bestemte jo, at der skulde betales 1 Rd. for den første Vgt, der præsterebes af hver Tønde Hartkorn, og 2 Rd. for den næste Vgt, og først ved 3die Dmgang indtraadte den fulde Erstatning af 3 Rd. pr. Vgt; derved faaer man jo en Gjennemsnitspræis for hver Vgt af 2 Rd. om Dagen, hvilket jo er lidt mere end Gjennemsnitsprisen pr. Vgt efter dette Lovudkast. Men nu er herved ganske vist at bemærke, at to Trebiedele af det Belyb, der blev hvedt i Krigsfladeserstatning, udbetaltes i kongelige Obligationer, og disses Cours stod dengang i 85 a 86, saa at Summen blev affortet ganske bethdeligt,

forsaavidt Communen maatte reallisere disse Obligationer. Sjørrigt skal jeg ligesom de øvrige ærede Medlemmer, der have udtalt sig, takke den høitærede Minister, fordi han har foreslaet dette Lovforslag, og jeg troer, at det vilde være rigtigt, om der blev udnævnt et Udvalg til at tage Sagen under nærmere Overveielse.

Indenrigsministeren: Jeg har ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag søgt at holde mig saa nær til Bestemmelserne i Loven af 7de September 1853, som det forekom mig gjørligt, og herved vil det finde sin Forklaring, at jeg har bibeholdt § 2, der stiller mellem Reiseægter og Kjøreægter; denne Adskillelse findes nemlig ogsaa i Loven af 1853, og er altsaa ikke, som den ærede sidste Taler meente, noget ganske Nyt. Der er imidlertid en Bestemmelse i dette Lovudkast, som er ganske væsentlig afvigende fra Bestemmelserne i Loven af 1853; det er den, som findes i § 10, og som gjør denne Lov til en Fordelingslov langt mere end til en Erstatningslov. Grunden, hvorfor jeg har anseet dette for ønskeligt, har jeg allerede ved tidligere Leilighed fremført, og jeg skal her kun gjentage, at ligesaa vist som jeg finder det utilstedeligt eller ialtfald i høi Grad betænkeligt at forhøje de Byrder, som nu hvile paa Hartkornet, ligesaa vist er jeg meget lidt tilbøielig til at formindste de Byrder, som nu lovlig paahvile det overfor Staten, men deriblandt er den, i Krigstilfælde at hvede Kjørsel til Armeen uden Vederlag. Dette er et af Hovedpunkterne i Loven og et af de Punkter, som jeg bestemt maa fastholde. — Der er gjort forskjellige Bemærkninger til andre enkelte Bestemmelser i Lovudkastet, og jeg skal indrømme, at nogle af dem kunne være berettigede. Naar det saaledes er bemærket, at det Vederlag, som er foreslaaet i § 2 for en Reiseægt, nemlig 1 Rd. for en heel og $\frac{1}{2}$ Rd. for $\frac{1}{2}$ Reisedag, vilde være for lidet, navnlig sammenlignet med det Vederlag, som er foreslaaet for Kjøreægter, skal jeg villig indrømme, at dette nærmest er en Skjønssag, hvorom forskjellige Anstuelser kunne være berettigede men jeg maa dog fremhæve, at Grunden, hvorfor jeg ikke har foreslaaet Betalingen for Reise-